

Elnöki megnyitó

Elhangzott a Magyarhoni Földtani Társulat 168. Tisztújító Közgyűlésén (2018. 03. 21.)

*Tisztelt Közgyűlés!
Kedves Vendégeink!
Kollégák, barátaim!*

Meghatottsággal, de nagy örömmel köszöntöm a megjelent társulati tagokat, külön a tiszteleti tagjainkat, akik megtiszteltek jelenlétükkel. „*Rohan az idő*”, ahogy a hatvanas években Koncz Zsuzsa énekelte az Atlantisz együttessel, amire az én korosztályom még biztosan szívesen emlékezik. Akkor fiatalon ezt a tényezőt még nem vettük nagyon komolyan, de most öszülő halántékkal már tudjuk, hogy a világ működését leírni próbáló fizikai és filozófiai próbálkozások egyik legkritikusabb eleme az idő fogalma, és annak lineáris vagy más — olykor hiperbolikus — futását modellező és érzékszerveinket igencsak gyakran megcsúfoló megtapasztalása.

Mindezt azért bocsátottam előre, mert magam is, most is, átélem ezt az időzavart, tekintettel arra, hogy olyan érzésem van, mintha tegnap választottatok volna ebbe az igen megtisztelő elnöki tisztségbe. Szép volt ez a hat év, amit a Társulat szolgálatában tölthettem. Öröm volt olyan kollégákkal dolgozni, akik sem fáradtságot, sem időt nem kímélve önzetlen áldozatokat hoztak mindannyiunk épülésére és a 170 éves Magyarhoni Földtani Társulat további sikeres működtetésére. Köszönettel és hálával tartozom azért, hogy ezt a kegyelmi állapotot megélhettem. Rengeteg élmény, az alázatosan, de szakszerűen végzett munka eredménye, a közös rendezvények összetartó ereje, a közösségünk külső, pozitív megítélésének folyamatos fejlődése, a sok társ-egyesület kezdetben tartózkodó, de végül baráti kezet nyújtó kapcsolódása törekvéseinkhez, mind megerősítették azt a kellemes érzést, hogy érdemes volt dolgozni és értéket teremteni, értetek.

Vörösmartyval (Gondolatok a könyvtárban 1844.):

*„Mi dolgunk a világon? - küzdeni
Erők szerint a legnemesbékért”.
majd
„Köszönjük élet! áldomásidat.
Ez jó mulatság, férfi munka volt!”*

Kedves Kollégák!

A megnyitómban nem szeretnék az elmúlt évek eseményeire és munkánk eredményeire részletesen kitérni és a Főtitkár úr beszámolójának fontos tartalmi részeit most külön kiemelni. Csapatmunkát végeztünk és talán nem is eredménytelenül. Választott bizottságaink részletes beszámolóit, és a közhasznúsági jelentés minden fontos részletére kitér az elmúlt évi munkáinknak. Csak összefoglalva annyit szeretnék mondani, hogy az írásos beszámolóktól irtózó kollégákat is megnyugtathassam, gazdálkodásunk eredményes és stabil, tagságunk létszáma a tagdíjak be nem fizetése miatt most sajnos csökkent – de ez átmeneti állapot szerintem -, jogi tagjaink száma 17, ami példátlanul magas az elmúlt évtizedeket tekintve. Szakmai rendezvényeink mind számában, mind minőségükben jól mutatják a társulatban végzett magas szintű tudományos és közösségi munkát. PR és marketing tevékenységünk eredményeként a bányászati és más földtudományi szervezetekben és a velünk szimpatizáns oktatási, tudományos és társadalmi közegekben pozitív megítélésünk az elmúlt években kimutathatóan nőtt. Mindezt annak ellenére, illetve amellet értük el, hogy az intézményi és szervezeti oszlopai a hazai bányászatnak, földtani kutatásnak és minden ehhez kapcsolódó és abból táplálkozó speciális szakterületnek az elmúlt években kissé meginogtak és azt sem láthatjuk előre, hogy a jelenlegi rendszer politikai és gazdasági támogatottsága hosszútávon fenntartható-e. Társulatunk ebben a komplex és sok bizonytalanságot rejtő kompetitív társadalmi rendszerben talán az egyetlen biztos kapaszkodó, amelynek értékét nem tudjuk még eléggé felbecsülni. Minden esetre én arra biztatom a szakma és a

társulat jövőbeni vezető képviselőit, hogy tartsák ezt szem előtt és ne hagyják patinás szakmai szervezetünk morális és összetartó erejét amortizálódni. Ez a jövőben akár létkérdés is lehet.

Ismét egy költő jut eszembe, Reményik Sándor, aki azt üzenté azonos című versében:

„*Ne hagyjátok a templomot, A templomot s az iskolát!*”. Én ehhez csak a fenti gondolataimat tenném hozzá, nem váteszként, de felelősen gondolkodó vezetőként és patriótaként.

Tisztelt Közgyűlés!

Hat éves elnöki munkám egyik fontos tapasztalata, hogy tagságunk egy része tele van ötletekkel, tenni akarással, kreativitással, energiával. Annak érdekében, hogy ez kibontakozhassék, a tisztségviselőket is ebből a szellemiségű körből kell kiválasztani. Mindemellett tradícióinkat, közösségünk összetartó erejét, kohézióját éppen a korábban elmondottak okán, folyamatosan ápolni kell ahhoz, hogy méltók legyünk nevünkre, amely idestova 170 éve ragyog a magyar földtan csillagokkal bevilágított egén. Komplex feladat ez, amely képzett menedzsereket, kimagasló szellemiségű, elhivatott vezetőket kíván. Mindemellett ne feledkezzetek meg a jó munkahelyi és közösségi légkör fenntartásáról, ha kell, megteremtéséről sem. Ez motorja kell, hogy legyen a további fejlődésnek. Ne az érdekek túlsúlya, a különbözőségek, de a közös célok motiválják a tagságot egy létező, de sajnos teljesen ki nem zárható — és egészséges egyensúlyban tartható — rivalizálás mellett. Nekünk talán az elmúlt hat évben sikerült az alapokat lerakni ehhez. Építetek rá erős várat és a Magyarhoni Földtani Társulat szilárd és maradandó építménye lesz szép hivatásunknak, szakmánknak, méltóan azokhoz, akik máig fényesen világító szakmai példaképeinkként ránk hagyták ezt a gyönyörű és permanens feladatot.

Végezetül engedtessek meg nekem még a fentiekén kívül egy személyes tanács, ami nélkül a világ soha sem fog előbbre jutni, és nem csak a földtan területén. Nálam bevált, jó szívvel ajánlom a következő ciklus tisztségviselőinek:

„*Legyetek alázatosak és önzetlenek, szeressétek egymást úgy, ahogyan én szerettelek Benneteket!*”

Most, hogy leköszönünk tisztségeinkből, nem mulaszthatom el, hogy kifejezzem hálámat és köszönetemet mindazoknak, akik mindvégig támogatták és barátként segítettek munkámat.

Sok sikert a tisztújításhoz, az új elnökségnek kívánok szép feladatokat, eredményeket, mindehhez jó egészséget, Isten áldását és

Jó szerencsét!

BAKSA Csaba
elnök